

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, v právní věci

žalobce: **Z. O.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Černého 517/13, Praha 8, PSČ 182 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. února 2017, č. j. KUKHK-4774/DS/2017/GL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný zamítl shora označeným rozhodnutím odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále i jen „*správní orgán*“), ze dne 19. 9. 2016, č. j.: ODP/84123-2016/kld 4111-2013/kld/45, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle

ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*silniční zákon*“), jehož se měl dopustit tím, že porušil jeho ustanovení § 10 odst. 3, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky ŠKODA SUPERB, reg. značky, nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

2. Stalo se to tím, že řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 15. 5. 2013 ve 14:15 hod., na pozemní komunikaci, v ulici náměstí T. G. Masaryka, v obci Dvůr Králové nad Labem, okr. Trutnov, nerespektoval svislou dopravní značku č. IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, čímž řidič porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,--Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,--Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce uvedl v žalobě celkem osm žalobních bodů. V prvním z nich namítal, že podle metodiky Ministerstva dopravy došlo k zániku odpovědnosti za údajný správní delikt a že touto otázkou se žádný ze správních orgánů nijak nezabýval, zvláště pak tím, zda ke spáchání údajného správního deliktu došlo v souvislosti s jeho podnikatelskou činností. Z těchto důvodů měl žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dodal, že své vozidlo panu L. přenechal bezplatně formou společenské služby z čistého přátelství, a proto souvislost s jeho podnikatelskou činností byla nulová. Ačkoliv je totiž žalobce podnikatelem, správní delikt nijak s jeho podnikatelskou činností nesouvisel, a je proto nutné na něj hledět jako na nepodnikající fyzickou osobu. Vzhledem k tomu podle žalobce již odpovědnost za údajný správní delikt zanikla, neboť od jeho spáchání by uplynuly už téměř 4 roky.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal porušení § 125h odst. 4 silničního zákona, když výzva k úhradě určené částky nesplňovala jeho požadavky, jelikož neobsahovala úplný popis skutku. Nebylo v ní totiž uvedeno, jakým konkrétním jednáním mělo dojít k porušení dopravní značky č. IP 13b, nebylo tedy zřejmé, zda řidič neumístil kotouč viditelně ve vozidle, zda na něm nenastavil dobu začátku stání, zda dobu do odjezdu změnil, zda nerespektoval stanovený způsob stání, nebo zda na místě stál déle, než bylo povoleno. Popis skutku ve výzvě dle § 125h silničního zákona je nedostatečný i z toho hlediska, že místo přestupku je v něm specifikováno pouze jako náměstí T. G. Masaryka v Dvoře Králové nad Labem. Na tomto náměstí přitom platí různé režimy dopravního značení, mj. jiné i jiné režimy dopravní značky č. IP 13b, přičemž podle některých z nich nebylo nutné mít v kritickém čase umístěn ve vozidle na viditelném místě parkovací kotouč. Některé části náměstí pro parkování přitom nejsou zpoplatněny naproti tomu vůbec.
5. Pro neúplnost a vágnost popisu skutku v předmětné výzvě tak nebyla žalobci dána možnost se informovaně rozhodnout, zda určenou částku uhradí, nebo zda zvolí jiný postup. Následující řízení o správním deliktu proto bylo vedeno nezákonně. Žalobce rovněž zastává názor, že ve výroku odsuzujícího rozhodnutí by mělo být uvedeno, že

„porušil konkrétní ustanovení nařízení č. 1/2001 města Hradec Králové o placeném stání silničních motorových vozidel ve vymezených oblastech města Hradec Králové a nikoliv, že nerespektoval značku, neboť podle článku 5 citovaného nařízení je porušení nařízení považováno za přestupek.

Žalobce dále zastává názor, že parkovné, které mělo být placeno patrně podle ceníku na parkovacím automatu, respektive podle nařízení č. 2/2001 města Hradec Králové o cenách za placené stání silničních motorových vozidel ve vymezených oblastech města Hradec Králové na určených místních komunikacích nebo jejich úsecích je ve výši převyšující cenu regulovanou ve smyslu cenových předpisů. Správní orgány nezjišťovali, zda parkovné odpovídá regulované výši a zda jeho regulovaná výše nebyla překročena. Žalobce tvrdí, že cena parkovného byla vyšší než cena přípustná, a proto nezaplacení parkovného nebylo jednáním nedovoleným.“

6. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal nedostatek výroku, neboť skutek je v něm popsán v zásadě stejně, jako tomu bylo ve výzvě dle § 125h silničního zákona. Skutková kvalifikace ve výroku tak není úplná, neboť neobsahuje všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru, že došlo k naplnění všech znaků dané skutkové podstaty. Z výroku totiž není patrné, zda řidič žalobcova vozidla např. zastavil a stál v úseku dopravní značky č. IP 13b, aniž vozidlo označil parkovacím kotoučem.
7. Z výroku nelze rovněž dovodit, kde přesně mělo vozidlo žalobce v rámci předmětného náměstí stát. Na náměstí přitom platí několik rozdílných režimů stání, mj. i několik režimů podléhajících značce IP 13b, přičemž minimálně jeden z nich by stáním vozidla žalobce v daném případě nebyl porušen.
8. Žalobce má dále výrok o přestupku za věcně nesprávný, když klade žalobci za vinu, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, ale ve výroku již přesně není uvedeno, jaké pravidlo, respektive jaká povinnost a podle jakého ustanovení konkrétního zákona nebyla žalobcem zajištěna. Žalobce je tak chybně trestán za to, že nezajistil dodržení blíže nekonkretizované povinnosti, respektive neví, za co je trestán. Ani to, zda je trestán jako podnikatel, neboť dovětek podnikatel v rozhodnutí není uveden, přičemž tento dovětek nemůže být nahrazen uvedením číselného kódu podnikajícího subjektu pro účely statistiky, tj. IČ. Provozovatelem vozidla však byl žalobce jako podnikatel s vlastní firmou, a nikoliv nepodnikající osoba Z. O.
9. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Spatřoval ji v tom, že správní orgán neodůvodnil naplnění jednotlivých znaků údajného správního deliktu, respektive materiální stránku daného přestupku, když nespecifikoval, jakým konkrétním jednáním měla být porušena dopravní značka č. IP 13b a z rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, jaké skutečnosti, z jakého podkladu a jakým způsobem správní orgán zjišťoval. Žádným způsobem nepopsal v odůvodnění rozhodnutí hodnocení důkazů.
10. Žalobce dále namítal retroaktivitu, když v mezidobí od spáchání údajného správního deliktu do vydání napadeného rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno. Správní orgány se proto měly ex offo zabývat otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Protože tak neučinily, došlo prý k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces.

11. V šestém žalobním bodu žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, v sedmém namítal porušení zásady bezprostřednosti a v posledním osmém bodu žaloby zmiňoval protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když tvrdil, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
12. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsah žaloby, který je účastníkům řízení znám, přičemž k jejím jednotlivým žalobním bodům se vrátí ještě dále. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 2. 5. 2019. Odkázal se v něm na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž se prý věci podrobně zabýval. Poté shrnul průběh správního řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí a zmínil žalobní námitky. Konstatoval, že je bylo možno uplatnit již v rámci odvolacího řízení, kdy by měl možnost se s nimi řádně vypořádat. K podaným odvolacím námitkám dodal, že nenařazením ústního jednání nebyla práva žalobce krácena a že nebyl důvod vést přestupkové řízení s žalobcem označenou osobou z důvodů v rozhodnutí uvedených. Neztotožňoval se ani s námitkou prekluze správního deliktu. Vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatř, posoudil všechny relevantní skutečnosti a považuje žalované rozhodnutí za věcně správné, odpovídající zjištěným, a ničím nevyvráceným, skutečnostem, Vzhledem k tomu navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud projednal žalobu dne 21. 5. 2019, a to v nepřítomnosti účastníků řízení, respektive jejich zástupců, když ti se z tohoto jednání předem písemně omluvili. Vzhledem k tomu, a protože předvolání k jednání bylo účastníků řízení řádně doručeno, neshledal krajský soud zákonné překážky, pro které by nemohl jednat ve věci bez přítomnosti účastníků, respektive jejich zástupců. Při jednání krajského soudu byly provedeny důkazy oznámením o přestupku, fotodokumentací, která zachycuje předmětné vozidlo žalobce na parkovišti na náměstí T. G. Masaryka ve Dvoře Králové nad Labem a protokolem o provedení důkazů mimo ústní jednání ze dne 18. 8. 2016.
15. Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

16. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 25. 5. 2013 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě, k němuž došlo dne 15. 5. 2013 ve 14:15 hodin, kdy stálo osobní motorové vozidlo tovární značky ŠKODA SUPERB, reg. značky, na náměstí T. G. Masaryka ve Dvoře Králové nad Labem na parkovišti, přičemž nebyla respektována dopravní značka IP 13b parkoviště s parkovacím kotoučkem. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 19. 8. 2013 žalobci, coby provozovateli vozidla, a dlužno zdůraznit s identifikačním číslem 76139468, tedy jako podnikateli, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, a to k zaplacení pokuty ve výši 500,-Kč, s popisem daného protiprávního jednání a s příslušným poučením. Zástupce žalobce - společnost FLEET Control, s.r.o., což dokládá plnou mocí ze dne 1. 9. 2013, v reakci ze dne 5. 9. 2013 na tuto výzvu uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil pan M. H. L. Za tohoto zástupce byl podepsán J. K., jednatel FLEET Control. s.r.o., který zároveň k uvedenému sdělení přičinil poznámku, aby byl kontaktován „za účelem řízení o přestupku jeho zmocněnec, pan P. K., nar., adresa k doručování x, který jej zastupuje na základě přiložené plné moci a který Vám dokáže, že jednání jeho zmocnitele nebylo

přestupkem.“ Pro uvedenou firmu přitom bylo naprosto příznačné, že doručovací adresa P. K. byla na Kanárských ostrovech.

17. Uvedená plná moc je ve správním spisu evidována pod č. l. 8 a skutečně podle ní pan M. H. L. zmocňuje ke svému zastupování zmíněného P. K. ke všem řízením před správními orgány, jejichž předmětem by byla podezření jeho protiprávní činnosti.
18. Nelze však nezmínit, že na této plné moci je otisk kulatého razítka se státním znakem notářky JUDr. I. Š. se sídlem v Praze a ověřovací doložka O III – 579/2013 ze dne 11. 7. 2013, vůči čemuž se jmenovaná notářka zásadním způsobem ohradila.

19. Podala totiž dne 19. 9. 2013 k Obvodnímu ředitelství policie Praha 1, Službě kriminální policie a vyšetřování, podnět k zahájení trestního stíhání proti neznámému pachateli z trestného činu padělání úředního razítka. Uvedla v něm následující:

„Žádám o zahájení trestního stíhání pro trestný čin padělání úředního razítka proti neznámému pachateli a tuto žádost odůvodňuji takto:

Dne 18. 9. 2013 jsem byla Magistrátem města Hradec Králové požádána o vyjádření k legalizační doložce O III – 579/2013 ze dne 11. 7. 2013. Žádost o sdělení informace spolu s přílohou, kterou je scan datované plné moci, tvoří přílohu tohoto podání.

Sdělují, že dne 11. 7. 2013 nebylo v mé kanceláři pod pořadovým číslem legalizační doložky O III – 579/2013, ani pod jiným pořadovým číslem, provedeno dotazované ověření, tj. ověření podpisu osoby s těmito údaji: M. H. L.

Dále uvádím, že ověřovací doložka na zaslaném scanu plné moci nebyla vyhotovena notářskou kanceláří, přičemž:

- kulaté úřední razítko notáře s pořadovým číslem 3 odpovídá kulatému úřednímu razítku notáře s pořadovým číslem 3, které používá notářská tajemnice M. W.,
- text razítka ověřovací doložky odpovídá textu doložky, které používá notářská tajemnice M. W.,
- písmo v doložce, ani podpis, neodpovídají písmu a podpisu notářské tajemnice M. W. Nicméně text „osobního“ razítka, který byl použit, souhlasí s textem razítka, které při ověřování používá notářská tajemnice M. W.“

20. Správní orgán dále pokračoval v šetření přestupku a prováděl kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla. Dne 9. 10. 2013 zaslal výzvu k podání vysvětlení P. K. (viz č.l. 12 správního spisu), a to na jeho doručovací adresu. Písemnost s výzvou k podání vysvětlení se však vrátila zpět na adresu správního orgánu, jako nedoručitelná. Dne 9. 10. 2013 zaslal správní orgán na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Oddělení pobytových agend, detašované pracoviště pro okr. Trutnov, žádost o prověrku pana M. H. L. v evidencích cizinců. Odtud byla žádost postoupena na Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky. V jeho odpovědi ze dne 21. 10. 2013 se uvádí, že si jmenovaný cizinec podal žádost o přechodný pobyt na dlouhodobé vízum nad devadesát dnů dne 5. 12. 2012. Dne 11. 2. 2013 bylo jeho žádosti vyhověno, pan L. si však povolení nepřebíral. Cizinec přitom uvedl k podané žádosti správnímu orgánu adresu – do 31.10.2014. Právě na tuto adresu zaslal správní orgán panu L. dne 10. 12. 2013 předvolání k podání vysvětlení. Tato zásilka se však vrátila správnímu orgánu zpět s tím, že její adresát je na uvedené adrese neznámý (viz č. l. 17 správního spisu).

21. Na základě další žádosti správního orgánu ze dne 28. 11. 2013 Ministerstvo vnitra České republiky podáním ze dne 12. 12. 2013 správnímu orgánu sděluje, že pan L. měl na území České republiky povolen přechodný pobyt na dlouhodobé vízum nad 90 dnů za účelem podnikání do 10. 8. 2013. Potvrdilo zároveň, že jeho poslední známá adresa byla v a že v současné době není v evidencích Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu. Údajný řidič předmětného motorového vozidla tak byl správnímu orgánu přes popsání kroky ke zjištění pachatele přestupku nedostupný. Vzhledem k tomu správní orgán záznamem ze dne 6. 3. 2014 danou přestupkovou věc podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
22. Dne 6. 3. 2014 vydal správní orgán rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, žalobce proti němu podal prostřednictvím společnosti FLEET Control s.r.o. včas odpor. Podáním ze dne 21. 3. 2014 seznámil správní orgán zmocněnce žalobce s tím, že má možnost nahlédnout do podkladů rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Této možnosti zmocněnec žalobce nevyužil a správní orgán rozhodl ve věci poprvé dne 28. 4. 2014. K odvolání žalobce žalovaný toto rozhodnutí dne 16. 6. 2014 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání. Správní orgán rozhodl znovu (podruhé) v dané věci dne 24. 9. 2014, ale i toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce žalovaným dne 27. 11. 2014 zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k novému projednání.
23. Následně byl žalobce (jeho zmocněnec) vyrozuměn podáním správního orgánu ze dne 29. 7. 2016 o pokračování správního řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 18. 8. 2016 a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nejpozději do 25. 8. 2016. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 1. 8. 2016.
24. Dne 18. 8. 2016 provedl správní orgán I. stupně důkaz listinami mimo ústní jednání, o čemž sepsal protokol. Dne 19. 9. 2016 pod č. j.: ODP/84123-2016/kld 4111-2013/kld/45 vydal správní orgán I. stupně již v pořadí třetí rozhodnutí v dané věci, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal pouze to, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, jehož se chtěl zúčastnit a že mělo být vedeno řízení o přestupku, když osoba, jež měla přestupek spáchat, byla správnímu orgánu známa. Dále tvrdil, že správní delikt provozovatele vozidla byl promlčen, a to s odkazem na metodiku Ministerstva dopravy, podle níž správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li od jeho spáchání doba jednoho roku. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

25. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně

implicite – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

26. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobíle změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobíle změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
27. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění*

rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

28. Krajský soud k tomu poté předepisuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

Dále k jednotlivým žalobním bodům:

1. Prekluze

29. V této žalobní námitce žalobce v podstatě namítal, že dle metodiky Ministerstva dopravy lze správní delikt dle § 125f silničního zákona fyzické osoby nepodnikající projednat pouze do jednoho roku od spáchání údajného správního deliktu. Správní orgány se však touto metodikou neřídily.
30. Krajský soud neshledal tuto námitku odůvodněnou, neboť k zániku odpovědnosti u daného správního deliktu (přestupek) nedošlo. Jak totiž judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla (viz § 125e odst. 5 a § 125f odst. 1 silničního zákona, ve znění účinném do 6. 11. 2014) zaniká ve stejné lhůtě jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle citovaného zákona (§ 125e odst. 3 tohoto zákona per analogiam), nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 dřívějšího přestupkového zákona. Již z tohoto pohledu bylo proto také zcela nerozhodné, zda se žalobce dopustil uvedeného správního deliktu jako právnická nebo fyzická osoba, jinými slovy, zda se tedy správní orgány tímto rozlišením zabývaly, či nikoliv. Dlužno přitom zdůraznit, že v Nejvyšším správním soudem posuzované věci šlo rovněž o podezření ze spáchání přestupku před 7. 11. 2014. K této otázce uvedl mimo jiné následující:

„[12] Nejvyšší správní soud nepopírá, že právní úprava lhůty zániku odpovědnosti ve znění účinném v době spáchání správního deliktu byla nejasná a působila nejednotnost v rozhodování správních orgánů i soudů. Ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu bylo účinné v této podobě: „Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické

osoby za správní delikt podle § 125d.“ Věta za středníkem tedy upravovala zánik odpovědnosti fyzické osoby (nepodnikající) za správní delikty podle § 125d - kterých se ale mohly dopustit kromě právnických osob jen podnikající fyzické osoby, jak o tom svědčí nadpis § 125d. Text § 125e odst. 5 tak zmínkou o § 125d v souvislosti s fyzickými osobami (nepodnikajícími) vytvářel dojem, že i taková osoba se může dopustit deliktu podle § 125d (což ale není přijatelný výklad, protože nadpis a obsah § 125d takový závěr popírají).

[13] V novele, která nabyla účinnosti dne 7. 11. 2014 (tedy po spáchání správního deliktu i po vydání rozhodnutí v prvním stupni), změnil zákonodárce v poslední větě § 125e odst. 5 za středníkem původní zmínku o „§ 125d“ na „§ 125f“, což v důvodové zprávě okomentoval jako „legislativně technickou úpravu“. Podle Nejvyššího správního soudu tím napravit chybu v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku mířit k § 125f. Toto ustanovení totiž upravuje právě delikty právnických a fyzických osob (rozuměj úplně všech právnických a fyzických osob, bez ohledu na to, zda podnikají, nebo ne). Taková konstrukce není běžná; obvykle se (v dosavadní úpravě) jednání porušující normy správního práva dělí na přestupky (které páchají fyzické osoby podnikající) a správní delikty (které páchají právnické osoby a fyzické osoby podnikající); k odpovědnosti za přestupek je třeba zavinení (oproti objektivní odpovědnosti za správní delikty) a postihy za přestupky bývají nižší. V případě § 125f ale zákonodárce záměrně sloučil právnické i fyzické osoby do jedné kategorie; vychází se tu z předpokladu, že už samotný fakt provozování vozidla přináší značnou míru odpovědnosti za vozidlo a jeho osud (a tato odpovědnost tíží provozovatele stejnou měrou bez ohledu na to, zda je osobou právnickou či fyzickou, podnikatelem či nepodnikatelem). Tato značná odpovědnost je vyvážena tím, že je plně v rukou provozovatele, komu své vozidlo svěří; není důvod v tomto ohledu jakkoli zmírňovat tuto odpovědnost právě u fyzických osob nepodnikajících - tím spíš, že pokuty za správní delikt podle § 125f vycházejí z výše pokut za přestupky spočítávající v obdobném jednání a jsou dost nízké.

[14] Smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 tedy je a vždy bylo vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, které se dopustily správního deliktu podle zákona o silničním provozu. Jediným ustanovením v celém zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání fyzických osob nepodnikajících, byl a je § 125f. I když tedy § 125e odst. 5 ve znění před 7. 11. 2014 nesmyslně odkazoval na § 125d, šlo o „překlep“ a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f.

[15] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu „se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Z § 125f odst. 4 pak vyplývá subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. To znamená, že správní orgán nejprve musí zjišťovat pachatele přestupku a až následně je oprávněn zaměřit se na postih provozovatele vozidla za správní delikt. Bylo by tak proti koncepci právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, pokud by odpovědnost za něj zanikala pro fyzickou osobu ve stejné lhůtě (tedy ve lhůtě jednoho roku od spáchání správního deliktu stanovené zákonem o přestupcích) jako odpovědnost za související přestupek řidiče vozidla. Lhůta pro potrestání fyzické osoby coby pachatele správního deliktu by se totiž překrývala s dobou, po kterou správní orgán projednává přestupek řidiče, a to na rozdíl od delší lhůty, kterou by měl na projednání správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob podle téhož ustanovení.

[16] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že původní odkaz na § 125d byl formálně nesmyslný již na první pohled a lze logicky dovodit, že zákonodárce chtěl ve skutečnosti odkázat na § 125f. Krom toho (což je důležitější) není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti (odpovídající lhůtě podle zákona o přestupcích) - popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ke lhůtě podle přestupkového zákona, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je s ohledem na základní ústavní požadavky nepřijatelné. S ohledem na výše uvedený proces, při němž je třeba nejprve zjišťovat pachatele přestupku, je tato lhůta i přiměřená.“

31. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je tak zřejmé, že je bez významu rozlišovat provozovatele vozidel na fyzické osoby nepodnikající a osoby právnické a fyzické podnikající. Všechny tyto osoby tíží v uvedeném směru stejná povinnost; poruší-li ji, hrozí jim postih za stejný správní delikt (§ 125f odst. 1) a pokuta podle stejného ustanovení (§ 125f odst. 3). Otázka zániku odpovědnosti za uvedený správní delikt je tak řešena pro všechny druhy uvedených osob stejně.
32. Krom toho dlužno poznamenat, že správní orgány zúčastněné na řízení jednaly se žalobcem vždy jako s fyzickou osobou podnikající (viz již adresa na výzvě k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 silničního zákona), přičemž žalobce tuto okolnost za celou dobu správního řízení nerozporoval. Vystoupil s ní účelově až v samotné žalobě.
33. V daném případě tedy lhůta pro konec odpovědnosti žalobce za přezkoumávaný správní delikt nezanikla, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán (dne 15. 5. 2013), odpovědnost za něj by tedy zanikla až dne 15. 5. 2017. Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 silničního zákona). Správní orgán se dozvěděl o přestupku dne 27. 5. 2013 a správní řízení zahájil dne 6. 3. 2014 příkazem. Žalobce tedy nemohl legitimně očekávat zastavení řízení z důvodu jím namítané prekluze.

2. Porušení § 125h silničního zákona

34. V tomto žalobním bodu žalobce namítal nedostatečný popis daného protiprávního jednání a místa jeho spáchání. K tomu krajský soud předně uvádí, že přestupek neznámého řidiče spočíval v tom, že nerespektoval dopravní značku č. IP 13b - „Parkoviště s parkovacím kotoučem“. Tato značka označuje parkoviště, na kterém řidič musí při začátku stání umístit kotouč viditelně ve vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit. Na dodatkové tabulce pak bývá vyznačena doba, po kterou je tam bezplatné parkování umožněno. Jde o běžný instrument používaný na parkovištích v městské zástavbě, a proto je vhodné mít parkovací kotouč (parkovací hodiny) ve vozidle. Na něm je řidič povinen při zaparkování nastavit dobu začátku parkování. V krajním případě by dle krajského soudu postačovalo zanechat ve vozidle i informaci o tom, kdy bylo s parkováním započato (např. na viditelně vystaveném papíru ručně napsanou). Kdo nerespektuje dopravní

značku č. IP 13b - „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, dopouští se přestupku. To jsou skutečnosti a povinnosti, které by měl každý držitel řidičského oprávnění znát a ne mít za to, že je budou doučovat správní orgány v odůvodněných rozhodnutích o přestupcích – správních deliktech.

35. K namítanému správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl následující: *„Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa dne 15. 5. 2013 v 14:15 hod., na pozemní komunikaci, v ulici náměstí T. G. Masaryka, v obci Dvůr Králové nad Labem, okr. Trutnov nerespektoval svislou dopravní značku č. IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, čímž řidič porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.“* Tento výrok vychází ze závěrů důkazního řízení provedeného správním orgánem mimo ústní jednání dne 18. 8. 2016, konkrétně z fotodokumentace pořízené strážníky městské policie. V odůvodnění rozhodnutí se pak správní orgán vrací k této otázce na jeho straně sedmé dole.
36. Krajský soud při projednání žaloby dne 21. 5. 2019 zopakoval důkaz zmíněnou fotodokumentací a konstatoval, že není žádných pochyb o tom, že vozidlo, jehož provozovatelem je žalobce, stálo na místě, které podléhalo režimu dopravní značky č. IP 13b - „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, aniž by v něm byl parkovací kotouč umístěn. Jedná se o dvě fotografie, přičemž na první z nich je vidět žalobcovo zaparkované vozidlo s výzvou od městské policie za levým stěračem, aby se k ní dostavil do 5-ti dnů za účelem vysvětlení daného přestupku. Ve správním spisu není doklad o tom, že by tak učinil. Z této fotografie je dále zřejmé, že na palubní desce vozidla není žádný předmět, žádný papír či parkovací kotouček. Za vozidlem je vidět část morového sloupu uprostřed náměstí a protější strana náměstí (oproti městskému úřadu) s podloubím. Dále je na této fotografii vidět parkoviště při pravé straně náměstí s podloubím při pohledu od městského úřadu, tedy ve směru pořízení této fotografie, pro znalé místa před starou radnicí, kde je rovněž dopravní značka č. IP 13b.
37. Ze druhé fotografie plyne, že plocha, kde bylo zaparkované vozidlo žalobce (před městským úřadem), je parkovištěm označeným dopravní značkou č. IP 13b - „Parkoviště s parkovacím kotoučem“. V pozadí této značky je vidět zbývající strana cca čtvercového náměstí T. G. Masaryka ve Dvoře Králové nad Labem.
38. Pokud je tedy ve výroku rozhodnutí uvedeno, že řidič na pozemní komunikaci, v ulici náměstí T. G. Masaryka, v obci Dvůr Králové nad Labem, okr. Trutnov, nerespektoval svislou dopravní značku č. IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, rozhodně tím bylo místo přestupku specifikováno natolik přesně, že nemůže být pochybností o tom, že by snad parkovalo někde jinde, kde povinnost umístit při začátku stání kotouč viditelně ve vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, neplatí. Svědčí o tom ostatně výsledky dokazování, když na náměstí T. G. Masaryka jsou pouze dvě parkoviště se zcela stejným režimem. Pokud by tomu tak nebylo, jistě by se žalobce, respektive jeho zástupce choval jinak. Takhle jenom fabuluje např. o tom, že na daném náměstí platí i jiné režimy, kde nebylo třeba mít ve vozidle na viditelném místě parkovací kotouč, nepředkládá o tom však žádný důkaz. A ani nemůže, jak ukázalo dokazování, neboť na daném náměstí jinde, než na vpředu uvedených parkovištích, se parkovat nedá. Nepřípadné jsou rovněž námitky týkající se osvětlení manipulace s parkovacím kotoučem, když v automobilu vůbec nebyl.

39. Z uvedené specifikace přestupkového jednání je tak dle krajského soudu zcela zřejmé, kde k němu došlo a v čem spočívalo. Pokud snad měl v tomto směru žalobce nějaké nejasnosti, nic mu nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a mohly být odstraněny. Z postupu žalobce je ale zřejmé, že žádné takové pochybnosti v tu dobu neměl, protože prostřednictvím svého zmocněnce na výzvu zareagoval se zcela zřetelným sdělením, kdo jeho vozidlo v tu dobu a tím samozřejmě i na tom místě řídil a kdo se tedy přestupkového jednání dopustil. Specifikaci daného přestupkového jednání tak v tu dobu považoval za zcela nespornou.
40. Pokud tedy dnes namítá, že tomu tak nebylo a že nevěděl, jaký postup má zvolit, je nutno takovou námitku považovat za ryze účelovou, v rozporu s tehdejším jednáním žalobce. Ostatně výše popsaná záležitost kolem plné moci, kterou udělil pan L. panu K., svědčí o mnohém.
41. Žalobní námitky uvedené pod č. 10 a č. 11 jdou pak zcela mimo předmět přezkumného řízení, když se opírají o nařízení č. 1/2001 města Hradec Králové o placeném stání silničních motorových vozidel, které však na danou věc vůbec nedopadá.

3. Výrok

42. Tento žalobní bod navazuje na předchozí žalobní tvrzení, když opětovně uvádí, že skutek v něm není náležitě popsán. K tomu se však krajský soud vyjádřil v předchozím bodu. Tvrzení, že minimálně jeden z režimů podléhající dopravní značce č. IP 13b nebyl porušen, žalobce nikterak nedokládá, pouze o tom spekuluje. Provedené dokazování přitom nic takového ani v náznaku neosvědčilo. Stejně tak žalobce ničím nedokládá tvrzení, že by byla platnost předmětné značky v rozhodném čase omezena. Je-li tedy něco nepřezkoumatelné a nesrozumitelné, není to výrok prvoinstančního správního orgánu, nýbrž tento žalobní bod v důsledku jeho obecnosti. Jakou povinnost žalobce při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci nezajistil, pak dle krajského soudu z výroku rozhodnutí plyne a je to nerespektování povinnosti stanovené dopravní značkou č. IP 13b, jak je ostatně ve výroku rozhodnutí rozepsáno. Je-li pak ukládán správním orgánem trest žalobci označenému jako „Z. O., IČO: ...“, je zcela evidentní, že k němu přistupoval správní orgán jako k fyzické osobě podnikající. Ostatně žalobce se jako podnikatel označil sám i v žalobě. Jak již však bylo osvětleno k žalobnímu bodu 1, je tato skutečnost koneckonců bez významu.

4. Nedostatek důvodů

43. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Spatřoval ji v tom, že správní orgán neodůvodnil naplnění jednotlivých znaků údajného správního deliktu, respektive materiální stránku daného přestupku, když nespecifikoval, jakým konkrétním jednáním měla být porušena dopravní značka č. IP 13b a z rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, jaké skutečnosti, z jakého podkladu a jakým způsobem správní orgán zjišťoval. Již na tomto místě lze poznamenat, že skutková podstata daného přestupku je natolik jednoduchá, že nějaké obsírné výklady ani nepotřebuje. Prostě řidičem vozidla nebyl respektován příkaz dopravní značky č. IP 13b a tuto skutečnost správní orgán čerpal z pořízené fotodokumentace za pomoci smyslu vidění. Žádných dalších úvah a filozofických či právních rozborů k tomu nebylo třeba.

44. Dále třeba uvést, že námitku týkající se materiální stránky správního deliktu uplatnil žalobce až v žalobě. Dlužno však konstatovat, že ve velmi obecné rovině, když podrobněji nespecifikoval, jaké vlastně otázky v odůvodnění správních rozhodnutí postrádal. Uvedl-li pak, že nebyla odůvodněna materiální stránka daného přestupku, třeba konstatovat, že je-li již zahájeno řízení o správním deliktu, tak se již touto otázkou naplno zabývat nelze, že za této situace se stává rozhodující skutkový stav věci.
45. Základními znaky správního deliktu (dnes přestupku) jsou: protiprávnost, formální znaky – a to jednak obecné (věk, přičetnost u fyzické osoby, u právnické osoby pak její existence), jednak typové (tvořící znaky skutkové podstaty, tj. subjekt, subjektivní stránka, objekt, objektivní stránka) a dále materiální znak, tj. společenská škodlivost.
46. Žalobcem zmiňovaný materiální znak či materiální stránka správního deliktu v podobě „společenské škodlivosti“ je pak jakýmsi hmotněprávním korektivem v tom smyslu, že pokud absentuje, nejedná se vůbec o správní delikt. I v případě správního trestání tak není pochyb o nutnosti naplnění materiální stránky.
47. Neodpovídá však skutečnosti, že by se správní orgán danou otázkou nezabýval, jak plyne z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí na jeho straně osmé a deváté. Správní orgán zde uvedl mimo jiné následující:

„V řízení o správním deliktu se posuzuje objektivní odpovědnost, tedy odpovědnost za výsledek, a zavinění se nezkoumá. Objektivní odpovědnost je tedy zvláštním druhem odpovědnosti, jedná se o odpovědnost za protiprávní stav – za výsledek. Zkoumá se tedy, že protiprávní stav nastal a porušením právního předpisu došlo k objektivnímu naplnění zákonem definované skutkové podstaty správního deliktu. Znakem deliktu je jednání jako projev vůle ve vnějším světě, kterým došlo k porušení povinností. Teprve porušením povinností je porušen zájem společnosti. V daném případě neznámý řidič svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy při řízení uvedeného vozidla registrační značky nerespektoval svislou dopravní značku č. IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, kdy toto jednání nepochybně vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a jednáním řidiče nebyla způsobena dopravní nehoda. Porušením tohoto právního předpisu došlo k naplnění zákonem definované skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy provozovatel vozidla porušil svou zákonnou povinnost podle § 10 odst. 3 citovaného zákona tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Byl tedy zjištěn protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla provozovatele

(-)

V daném případě nedošlo k samotné újmě na majetku, životě a zdraví osob, ale jak je uvedeno, byla ohrožena bezpečnost provozu, život, zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu. Tedy porušením právního předpisu došlo k uvedenému protiprávnímu stavu, čímž došlo k ohrožení společenského zájmu a byl naplněn jak formální, tak i materiální znak správního deliktu.

(-)

K závažnosti následku nutno poznamenat, že neznámý řidič nerespektoval svislou dopravní značku č. IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem.“ Jako polehčující okolnost správní orgán

vyhodnotil, že nerespektováním předmětné svíslé dopravní značky nebyl spáchán žádný závažný poruchový následek. Dále při stanovení výše sankce je třeba zohlednit osobu provozovatele, který se dopustil prvního porušení této zákonné povinnosti.“

48. Krajský soud nemá pochyb o tom, že protiprávní stav v dané věci nastal, že jím došlo k porušení právního předpisu a tím i zájmu společnosti na pořádku a bezpečnosti silničního provozu a tím i k naplnění materiálního znaku předmětného správního deliktu (viz výše). Pro trestnost žalobce, který naplnil formální znaky správního deliktu, tak byla naplněna též materiální stránka deliktu, kterou se správní orgán I. stupně výslovně zabýval. Shledal přitom, a následně i žalovaný, jednání žalobce jako společensky škodlivé a tudíž naplňující všechny znaky správního deliktu. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje.
49. K dané námitce možno ještě dodat, společenská škodlivost je zpravidla dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku, což potvrzuje též setrvalá judikatura Nejvyššího správního soudu – k tomu viz rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 – 28. To znamená, že materiální stránkou správního deliktu má smysl se blíže zabývat zejména v hraničních případech, „pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti“, jak přílehavě konstatoval Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku č. j. 5 As 104/2008 – 45. Správní orgány žádné takové významné okolnosti nezjistily a netvrdil je ani žalobce.

5. Retroaktivita

50. Tato žalobní námitka byla vznesena ve zcela obecné rovině. Žalobce namítá, že v mezidobí od spáchání správního deliktu do vydání rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno. Na žádnou z takto zmíněných novel přitom ani neodkázal, natož na konkrétní právní ustanovení z ní. Vůbec neuvedl, v čem by právní úprava, kterou měly přinést zmiňované novely, měla být pro něho příznivější.
51. Není povinností správních orgánů, aby za žalobce domýšlely žalobní body, aby se při každé novele předmětného právního předpisu ve zcela teoretické rovině touto problematikou zabývaly. A nemůže tak učinit ani krajský soud v přezkoumávané věci, protože z obsahu této žalobní námítky nelze seznat, co konkrétně má žalobce na mysli.

6. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

52. Žalobce namítal, že správní orgán zásadním způsobem omezil jeho právo vyjádřit se k podkladům řízení, a to písemností ze dne 29. července 2016, č. j. ODP/67 8666 - 2016/kld/42. V ní totiž uvedl, že žalobce má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí toliko do 5 pracovních dnů od provedení dokazování mimo ústní jednání. Žalobce má přitom za to, že se může vyjádřit k věci též před provedením dokazování mimo ústní jednání, nikoli až po jeho proběhnutí. Za ještě závažnější považoval to, že správní orgán dále uvedl:

„S sebou vezměte občanský (nebo jiný jej nahrazující) průkaz. Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce prokázaného písemnou plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí

vyjadřovat. Po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí bude ve věci vydáno rozhodnutí.

Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit do hlavní budovy Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odboru dopravy a silničního hospodářství, kancelář dopravních přestupků, v přízemí, vlevo, č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách:

Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod.

Úterý – od 08:00 do 11:30 hod.

Středa – od 08:00 do 17:00 hod.

Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod.

Pátek – od 08:00 do 11:30 hod.

Správní orgán doporučuje před návštěvou upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném telefonním čísle, kdy je možné si popřípadě domluvit i jiný čas.“

53. Z uvedeného žalobce dovozoval, že správní orgán právo žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí omezil tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností svého zástupce v sídle správního orgánu, konkrétně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to pouze v úředních hodinách, nejlépe po předchozí telefonické domluvě. Byť se dle názoru žalobce jedná o nezákonné omezení jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, s ohledem na presumpci správnosti veřejnoprávních aktů vycházel z toho, že skutečně nelze právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí realizovat jinak, než osobním dostavením se za oprávněnou úřední osobou do její kanceláře. Z toho důvodu prý musel na realizování tohoto práva rezignovat, a to s ohledem na svou pracovní vytíženost. Podle žalobce tak došlo na základě nezákonného postupu správního orgánu ke zmaření jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. V tomto směru odkazoval na podobný případ, který řešil Krajský úřad Jihomoravského kraje v rozhodnutí ze dne 1. 7. 2016, č. j. JMK 103825/2016.
54. K uvedenému krajský soud předně poznamenává, že si žalobce výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu zmíněnou zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: „V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu má Vaše společnost, jako zmocněnec provozovatele vozidla, možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu je Vaše společnost oprávněna navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vaší společnosti správní orgán stanovuje lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 25. 08. 2016 včetně.“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (25. 8. 2016).
55. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí

před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 29. 7. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí, nelze považovat za omezení práv žalobce, ba naopak.

56. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil. Jakékoliv jeho konstrukce o nedostatečném vymezení a rozsahu úředních hodin a o důvodech nemožnosti z jeho strany dostavit se ve vymezeném čase ke správnímu orgánu, jsou tak zcela bez relevance. Dlužno dodat, že ve správním řízení ustanovený zmocněnec žalobce je zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, proto mu tento postup měl být znám. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani žalobcem zmiňované rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje.

7. Zásada bezprostřednosti

57. V tomto žalobním bodu žalobce namítal, že ačkoliv o to opakovaně žádal, správní orgán nenařídil ve věci ústní jednání a ani neprovedl dokazování mimo ústní jednání, které správní řád stanoví jako minimální standard pro provádění dokazování. Žalobce prý nebyl o dokazování mimo ústní jednání vyrozuměn a žádné dokazování v řízení ani neproběhlo, neboť o něm neexistuje žádný protokol. Žalobci tak nebylo umožněno účastnit se provádění dokazování, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.
58. Žalobce v tomto žalobním bodu rovněž namítal, že v rozhodování žalovaného se vytvořila praxe, podle které je neprovedení alespoň dokazování mimo ústní jednání (jakož i neprovedení každého rozhodujícího podkladu jako důkazu) důvodem pro zrušení rozhodnutí prvního stupně. Pokud žalovaný v tomto případě rozhodl jinak, aniž to náležitě odůvodnil, jedná se podle něho o porušení zásady rovnosti, resp. o porušení zásady legitimního očekávání.
59. Zástupce žalobce se na tomto místě již podruhé mylí, když argumentuje námitkami, které nemají oporu ve správním spisu. Neodpovídá totiž skutečnosti, že by správní orgán před vydáním rozhodnutí ve věci, které žalobce napadl odvoláním a o němž rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím, neprovedl dokazování mimo ústní jednání, a žalobce, respektive jeho zmocněnce, o něm neinformoval (viz shora popsany skutkový stav věci).
60. Konání dokazování mimo ústní jednání dne 18. 8. 2016 byl totiž zmocněnec žalobce vyrozuměn podáním správního orgánu ze dne 29. 7. 2016, č. j. ODP/67866-2016/kld 4111-2013/kld/42 (s doručením do datové schránky zmocněnce žalobce dne 1. 8. 2016), a byl o něm sepsán protokol, v němž je průběh dokazování popsán. Z provedených důkazů je třeba jmenovat především důkaz provedený fotodokumentací pořízenou městskými strážníky, na níž je zachyceno motorové vozidlo tovární značky ŠKODA SUPERB, reg. značky, které bylo dne 15. 5. 2013 ve 14:15 hodin zaparkované v obci Dvůr Králové nad Labem, na náměstí T. G. Masaryka a nerespektující dopravní značku č IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučkem.“
61. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá

čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, a to tak, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

62. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námítka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádějí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

63. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším.
64. V posuzované věci deliktní jednání spočívalo v nerespektování dopravní značky IP 13b – parkoviště s parkovacím kotoučkem, jak zachycuje i příslušná fotodokumentace. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ, jenž byl spolehlivě prokázán již jen listinami založenými ve správním spisu a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Ostatně, pokud by byl žalobce jiného názoru, mohl stejně tak realizovat svá práva i při dokazování mimo ústní jednání. Zřejmě to měl v tu dobu za zbytečné a marné, a tak si účelově ponechal tuto žalobní námitku na pozdější dobu. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
65. Pokud pak žalobce v bodu č. 76 žaloby dále tvrdil, že „I pokud by správní orgán během řízení zjistil, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení“, nutno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic

nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.

66. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostal, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 29. 7. 2016. Žalobce se mylí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
67. Za shora popsanych okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobce však zůstal ve správním řízení pasivní a nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

8. Protiústavnost

68. V dalším ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
69. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
70. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
71. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
72. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či

výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

73. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ještě třeba dodat, že jejich výběr a interpretace byla účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí a jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlavé.
74. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. (viz výrok I. tohoto rozsudku).

V. Náklady řízení

75. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. května 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

